

**Christ là lễ Nhà trại và là Linh tuân ra
từ tín đồ như những sông nước hằng sống**

Đọc Kinh văn: Gi. 7:2, 37-39; Lê. 23:39-43

I. Chúng ta có thể vui hưởng Christ là lễ Nhà trại—Gi. 7:2; Lê. 23:39-43:

- A. Lễ Vượt qua tượng trưng cho Christ là khởi đầu của sự cứu chuộc của Đức Chúa Trời về mặt pháp lí, còn lễ Nhà trại tượng trưng cho Christ là tổng kết sự cứu rỗi đầy trọn của Đức Chúa Trời về mặt hữu cơ—Gi. 6:4; 7:2; Lê. 23:5, 34.
- B. Đức Chúa Trời ấn định lễ Nhà trại để con cái Israel nhớ lại tổ phụ họ đã sống trong lều trại (nhà trại) khi họ lang thang trong hoang mạc; từ liệu *Nhà trại* trong tiêu đề lễ Nhà trại ngụ ý đến sự tưởng nhớ—Phục. 16:13-15.
- C. Việc họ cùng đến dự lễ để thờ phượng Đức Chúa Trời và vui hưởng các sản vật từ miền đất tốt tươi chính là bức tranh thật về sự hòa lẫn.
- D. Thực tại của lễ Nhà trại là một khoảng thời gian vui hưởng để nhớ lại việc chúng ta đã kinh nghiệm Đức Chúa Trời thể nào và Đức Chúa Trời đã sống với chúng ta ra sao.
- E. Việc chúng ta ngày nay vui hưởng Christ là lễ Nhà trại và đến với nhau để hòa lẫn theo cách tập thể nhằm vui hưởng các sự phong phú của Christ là sản vật của miền đất tốt tươi, nhắc nhở chúng ta rằng ngày nay chúng ta vẫn còn ở trong hoang mạc và cần bước vào sự nghỉ ngơi của Giê-ru-sa-lem Mới, là nhà trại đời đời—Khải. 21:2-3.
- F. Giê-ru-sa-lem Mới được gọi là nhà trại của Đức Chúa Trời là để cho người đắc thắng trong giai đoạn thứ nhất của Giê-ru-sa-lem Mới nhớ lại thể nào họ đã cư ngụ trong các lều trại, sống trên đất như khách lạ và kiều dân, trông đợi nhà trại đời đời là thành do Đức Chúa Trời xây dựng, tức nơi ở hỗ tương của Đức Chúa Trời và con người—Hê. 11:9-10, 13:
 1. Nếu muốn bước đi theo các bước đức tin của Áp-ra-ham, chúng ta phải sống đời sống bàn thờ và lều trại, nhận Christ làm sự sống của chúng ta và nhận Hội thánh làm nếp sống của chúng ta—Lê. 4:12; Hê. 11:9; Sáng. 12:7-8; 13:3-4, 18:
 - a. Xây bàn thờ nghĩa là đời sống của chúng ta là dành cho Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời là sự sống của chúng ta, và ý nghĩa của cuộc đời chúng ta là Đức Chúa Trời—Xuất. 40:6, 29; Thi. 43:4a; Lê. 1:3, 9.
 - b. Việc Áp-ra-ham cư ngụ trong lều trại làm chứng rằng ông không thuộc về thế giới nhưng sống đời sống của một kiều dân trên đất; việc dựng lều là sự bày tỏ, tuyên bố rằng chúng ta không thuộc về thế giới này nhưng thuộc về một quê hương khác—Hê. 11:9-10, 15-16.
 2. Là hậu tự thật của Áp-ra-ham (Ga. 3:7), chúng ta nên là những người hành hương trên đất, di chuyển và dựng lều như ông đã làm (Hê. 11:9, 13; 1 Phi. 2:11).
 3. Sau khi xây bàn thờ đầu tiên (Sáng. 12:7), Áp-ra-ham đã xây bàn thờ thứ hai ở giữa Bê-tên và A-hi, hai nơi đối lập nhau (c. 8):
 - a. *Bê-tên* nghĩa là “nhà của Đức Chúa Trời”, còn *A-hi* nghĩa là “một đồng đồ nát.”
 - b. Trong mắt của những người được gọi, chỉ có Bê-tên, nếp sống Hội thánh, mới là điều đáng giá; mọi sự khác đều là đồng đồ nát.
 4. Áp-ra-ham đã có những thất bại, có việc rời bỏ bàn thờ và lều trại; tuy nhiên, ông cũng có sự khôi phục; khôi phục là vấn đề trở lại với bàn thờ và lều trại bằng cách kêu đến danh Chúa—cc. 9-10; 13:3-4; Lê. 10:12-13; 12:1-2.
 5. Cuối cùng, tại Hép-rôn, lều của Áp-ra-ham đã trở thành nơi ông tương giao với Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời tương giao với ông—Sáng. 13:18.
 6. Lều của Áp-ra-ham cùng với bàn thờ mà ông xây là hình ảnh báo trước cho Nhà trại Chúng có cùng với bàn thờ mà con cái Israel đã xây—Xuất. 38:21.
 7. Là khách lạ và kiều dân, Áp-ra-ham “háo hức trông đợi thành phố có các nền mà Kiến trúc sư và thợ xây của thành ấy là Đức Chúa Trời”—Hê. 11:9-10, 12-16.
 8. Lều của Áp-ra-ham là bức tranh thu nhỏ về Giê-ru-sa-lem Mới, lều trại chung cuộc, nhà trại chung cuộc của Đức Chúa Trời—Sáng. 9:26-27; 12:8; 13:3; 18:1; Khải. 21:2-3.
 9. Khi sống trong “lều trại” nếp sống Hội thánh, chúng ta đang trông đợi sự tổng kết chung cuộc của lều trại ấy—“Lều Nhóm họp” chung cuộc, Giê-ru-sa-lem Mới—1 Ti. 3:15; Lê. 1:1; Hê. 11:10.

- G. Lễ Nhà trại là sự vui hưởng Giê-ru-sa-lem Mới, tức lễ tiệc sẽ được tổng kết trước hết là trái đầu mùa trong vương quốc thiên hi niên như là phần thưởng cho những người đắc thắng, và được tổng kết cách chung cuộc trong trời mới đất mới như là sự vui hưởng đầy đủ về sự cứu rỗi trọn vẹn của Đức Chúa Trời cho mọi tín đồ được hoàn hảo.

II. Qua và trong sự phục sinh của Ngài, Christ là A-đam cuối cùng đã trở nên Linh ban-sự-sống để truyền sự sống và bước vào tín đồ Ngài hầu tuôn ra như những sông nước hằng sống—Gi. 7:37-39; Khải. 21:6; 22:17:

- A. Linh ban-sự-sống là Linh tổng kết, tức sự tổng kết của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết—2 Cô. 3:17-18; Ga. 3:14; Phil. 1:19:
1. Linh tổng kết là Đức Chúa Trời Tam Nhất sau khi đã trải qua tiến trình nhục hóa, sống làm người, đóng đinh và phục sinh—Gi. 7:39:
 - a. Tiến trình mà Đức Chúa Trời Tam Nhất đã trải qua để trở nên Linh là vấn đề thuộc về gia tể chứ không phải thể yếu—1:14; Hê. 9:14; 1 Cô. 15:45b.
 - b. *Đã-trải-qua-tiến-trình* chỉ về các bước mà Đức Chúa Trời Tam Nhất đã trải qua trong gia tể thần thượng; *được-tổng-kết* ngụ ý rằng tiến trình này đã được hoàn tất; còn *Linh tổng kết* chỉ về Linh của Đức Chúa Trời đã trải qua tiến trình và trở nên Linh tổng kết—Gi. 7:39.
 2. Trước khi Chúa Jesus chịu đóng đinh và phục sinh thì Linh tổng kết này “chưa”—c. 39:
 - a. Linh của Đức Chúa Trời đã có từ ban đầu (Sáng. 1:1-2), nhưng Linh là “Linh của Đấng Christ (La. 8:9), “Linh của Jesus Christ” (Phil. 1:19) thì “chưa” vào thời điểm của Giảng 7:39 vì Chúa Jesus chưa được tôn vinh.
 - b. Chúa Jesus được tôn vinh khi Ngài phục sinh, và qua sự tôn vinh này mà Linh của Đức Chúa Trời đã trở nên Linh của Jesus Christ nhục hóa, chịu đóng đinh và phục sinh—Lu. 24:26; Phil. 1:19.
 - c. A-đam cuối cùng, Đấng là Christ trong xác thịt, đã trở nên Linh ban-sự-sống trong sự phục sinh; kể từ đó, Linh của Jesus Christ có cả yếu tố thần thượng lẫn yếu tố phạm nhân, cùng với thực tại của sự nhục hóa, đóng đinh và phục sinh của Đấng Christ—1 Cô. 15:45b; Công. 16:7; La. 8:9.
 3. Linh tổng kết là hơi thở thánh đã được Con trong sự phục sinh thổi vào trong các môn đồ—Gi. 20:22:
 - a. Phúc âm Giảng khải thị rằng Christ đã trở nên xác thịt để làm Chiên con của Đức Chúa Trời; và trong sự phục sinh, Ngài đã trở nên Linh ban-sự-sống; do đó, trong sự phục sinh, Ngài đã thổi chính Ngài là Linh tổng kết vào trong các môn đồ—1:29; 20:22.
 - b. Chính là Linh này mà Ngài đã thổi vào trong các môn đồ; chính là Linh này mà Ngài có thể sống trong các môn đồ và khiến họ có thể sống bởi và với Ngài, và Ngài có thể luôn ở trong họ và làm cho họ có thể luôn ở trong Ngài—c. 22; 14:19-20; 15:4-5.
 - c. Christ, Đấng đã thổi chính Ngài vào trong các môn đồ, là Linh ban-sự-sống—1 Cô. 15:45b.
- B. Linh ban-sự-sống này là Linh tổng hợp, được hình bóng bởi dầu xức tổng hợp cùng với các thành phần của dầu xức ấy—Xuất. 30:23-25; 1 Gi. 2:20, 27:
1. Dầu ô-liu tượng trưng cho Linh của Đức Chúa Trời cùng với thần tính.
 2. Một được tượng trưng cho sự chết quý báu của Christ.
 3. Nhục quế tượng trưng cho sự ngọt ngào và hiệu năng của sự chết Christ.
 4. Xương bồ tượng trưng cho sự phục sinh quý báu của Christ.
 5. Quế bì tượng trưng cho quyền năng xua đuổi của sự phục sinh của Christ.
- C. Linh ban-sự-sống này là Chúa Linh, tức Đấng Christ thể linh, vì sự biến đổi trao đổi chất của tín đồ và vì sự lớn lên và xây dựng của Thân thể Đấng Christ—2 Cô. 3:17-18; 1 Cô. 3:6, 9b, 12a; Êph. 4:16b.
- D. Nếp sống Cơ Đốc bình thường tùy thuộc vào việc chúng ta hiểu biết và kinh nghiệm Linh; nếu Christ không phải là Linh ban-sự-sống thì chúng ta không thể kinh nghiệm bất cứ điều gì của Đức Chúa Trời trong gia tể Ngài—1 Gi. 5:6; Gi. 16:13; 1 Cô. 15:45b; 2:10; 6:17.